

Do prelaza Tizi n'Tichka se zložno vzpenjava in uživava v razgledih, pozdravih ljudi in soncu. Spust s prelaza je prekrasen. Vmes poklepetava s španskimi downhillarji, ki so se teden dni podili po Visokem Atlasu. Navdušeni nad kolesarjenjem po Maroku smo vsi. Mirnosti pa je konec s približevanjem enemu najbolj turističnih maroških mest – Marakešu. Ko se približava obzidju ogromne medine, katere obseg naj bi meril 18 km, se znajdeva v najbolj kaotičnem križišču, kar sva jih kdaj videla. Z vseh možnih strani se prerivajo taksisti, avtobusi, kamioni, med njimi osli in vprege, kolesarji, motoristi in pešci. Občutek imaš, da se ne boš nikoli prebil čez cesto. Da ne omenjam vsega hupanja. En dan preživiva turistično s sprehodom po ozkih uličicah starodavne medine in čez najbolj znan maroški trg Djemaa el-Fna, prvič v Maroku si privoščiva njihovo pivo in ga oceniva kot zelo dobro. Do alkohola je namreč v teh arabskih deželah precej težko priti. Čisto slučajno, ob očitno pravi uri, v eni stranskih uličic le odideva pogledat, kaj prodajajo za tistimi vrati, kjer se tare tako veliko ljudi. Cene tu so bile za vse enake. Za malo pivo hočejo nekaj manj kot tri evre.

PRAZNE CESTE IN MORJE

Po gorah in puščavi si močno zaželiva malo morja. Presenečeno se, po 20 kilometrih jutranjega prebijanja skozi Marakeš, znajdeva na kolesarski stezi, ki vodi vse do Sidi-Moktarja, od tam naprej pa je šlo očitno za nek zgrešen državni projekt. Namreč vse do Atlantika se je vila nova štiripasovnica, po kateri pa se je v uri peljal povprečno en avto. Uživava in tudi pokrajina postaja bolj rodovitna. Kjer je kanček zemlje, je le ta obdelana ali nasajena z oljkami in arganijo⁷. Do Atlantika prispeva v ribiškem mestu Essauria, kjer se utaboriva, preizkusiva mrzlost morja in se najeva rib. Potem se po prekrasni panoramski obmorski cesti vračava proti severu. Kljub temu, da se že kar znajdeva z ljudmi, najino neznanje francoščine poskrbi še za nekaj smešnih dogodkov, kot je nakup razredčila namesto bencina in trdo kuhanih jajc namesto surovih. Smiselnost življenja se nama vedno znova poraja na poti naprej. Enkrat ob spanju na plaži in ob zvokih butanja oceanskih valov, sončenju, obisku ribiških bivakov in igranju biljarda v Qualidiji, drugič ob občudovanju umetnin v hipijevskem Azemourju. Obmorska cesta je, z izjemo industrijske okolice Safija, ki jo kazi proizvodnja

fosfatov, in potem ob približevanju štirimilijonski Casablanci, večinoma prazna.

DEŽEVNA CASABLANCA IN SLOVO

Zadnji dan kolesarjenja je prvi, ko naju zjutraj ne obsije sonce. Do trga Mohamed V v centru Casablance števec našteje 1.741 km. Spotoma se v trgovini z motorji zmeniva še za kartone in se v najcenejšem hotelu ob Casa Voyagers upreva receptorju, ki je nasprotoval nošnji koles v sobo. Že po prvem tednu potovanja sva namreč ugotovila, da Maročani radi komplicirajo. Predvsem zaradi želje po zaslužku. Takrat se jim moraš glasno zoperstaviti in če to naredi moški, zagotovo prestrašeni popustijo. Verjetno jim je tak način komuniciranja ostal še iz kolonialnih časov. In pozdravljanje z „monsieur“ in „madame“ naju je poleg glasnega trobljenja spremljalo celo pot. Še dobro, da naju je Hamza naučil razlikovati hupanje. Tisto opozarjajoče je slišati drugačno kot tisto v pozdrav. In tega zadnjega je bilo na najini poti mnogo več. Sčasoma se tudi naučiš, da jim v večini ni dobro verjeti na besedo in da najlažje odpraviš njihovo neprestano prodajanje in prosjačenje s humorjem in nasmehom. Namesto, da

vaškim otrokom daš denar ali sladkarije, z njimi raje dirkaš s kolesom, brčneš žogo ali jih kaj prelisčiš, in potem so smeha polna usta. V Casablanci se zadnji deževen dan pošteno najeva sladice, ki jih v arabskem svetu res ne manjka, zapakirava kolesi in se s popolnoma novim tramvajem, ki so ga odprli lani junija, kot v kakšni ameriški metropoli, odpeljeva v center po nakupih. Skozi medino se odpraviva peš pogledat še največjo maroško mošejo⁸. Nekako naju ob

spominu na skromne vasi, skozi katere sva se pretekli dni vozila, s svojo prestižnostjo ne impresionira. Naslednje jutro pa z željo, da bi ostala tu še kak teden, le zapustiva deželo datljev. Navdušenje nad Marokom pa še kar ne pojenja.

Suzana Jerebič

Foto: Renato Andrejčič in

Suzana Jerebič

RADIO EUROPA 05

RADIO ZA ZAHTEVNE POSLUŠALCE